

با برگزاری انتخابات هیأت رئیسه مجلس
برای اجلاسیه دوم

قایم‌باف
رئیس ماند

صفحه ۲

سالروز ازدواج آسمانی حضرت امیرالمؤمنین و حضرت فاطمه سلام‌الله علیهما و روز ازدواج راشادباش می‌گوییم

۱۳۰ سال و ۲۶۸ روز گذشت |

روزنامه صبح ایران

VATANEMROOZ.IR

وطن امروز

گفت‌وگوی «وطن امروز» با محمدابراهیم عزیزی
کارگردان فیلم «بازی را بکش»

دوگانه هوادار
وقمارباز

صفحه ۸

چهارشنبه ۷ خرداد ۱۴۰۴ | پل‌ذی‌الحجه ۱۴۴۴ | ۲۸ مه ۲۰۲۵ | سال هجدهم | شماره ۴۳۲۸ | ۸ صفحه | ۱۰۰۰ تومان

تیتیرهای امروز

تعرض نتانیاهو و بیش از ۲ هزار شهرک‌نشین
صهیونیست به حریم مسجدالاقصی

فتنه علیه
قبله نخست

صفحه ۷

پژشکیان در دیدار «هینم بن طارق» با اشاره به نقش
مسقط در مذاکرات هسته‌ای مطرح کرد

قدردانی از عمان

صفحه ۲

بررسی عملکرد لژپوتنرهای ایرانی در امارات

درخشش محبوب‌ها
و مغضوب‌ها

صفحه ۶

با وجود تأکید رئیس‌جمهور بر حرکت برنامه‌محور
دولت چهاردهم نمودار شد

ویژه

شکاف بودجه
و برنامه هفتم

صفحه ۳

کودکان در آتش

نگاه
مهدی بختیاری

ارتش غدار صهیونیستی در جدیدترین جنایت خود در نوار غزه، بامداد ۲ روز پیش - دوشنبه ۲۶ مه/ ۵ خرداد - مدرسه «هیمی جرجاوی» در منطقه «شجاعیه» در شرق غزه را طوری بمباران کرد که کلمات برای توصیف صحنه‌ای که در آن زنان و کودکان زنده‌زنده در آتش می‌سوختند، ناتوان است. این مدرسه که تحت اداره ژنرال امداد و کار سازمان ملل (UNRWA) قرار داشت، در حقیقت پناهگاه اضطراری صدها خانواده فلسطینی آواره در غزه بود که بدن‌های بیش از ۳۰ نفر آنها سوخته از زیر آوار بیرون آمد و تصویر دخترکی در میان شعله‌های آتش نیز به یکی از پرتکرارترین صحنه‌های این جنایت در فضای مجازی تبدیل شد. این حمله در حالی انجام شد که ارتش اشغالگر مدعی شده بود پیش از حمله به مناطق غیرنظامی هشدار می‌دهد اما ساکنان منطقه طبق معمول هیچ هشداری دریافت نکرده بودند. تصاویر منتشرشده از محل حمله، حجم ویرانی و وحشت گسترده را نشان می‌دهد. مدرسه جرجاوی تنها یکی از چندین مدرسه‌ای است که از زمان آغاز حمله گسترده اسرائیل به نوار غزه تحت عنوان «شمشیرهای آهنین» و حالا «ارابه‌های گیدعون» هدف قرار گرفته‌اند. پیش از آن، حمله به مدرسه «فاخوره» در اردوگاه جالبلیا در شمال غزه منجر به شهادت دست‌کم ۲۰۰ نفر شد. در آن حمله، ارتش اسرائیل مدعی شد از مدرسه برای انجام «فعالیت‌های تروریستی» استفاده می‌شده اما هیچ شواهد قابل اتکالی ارائه نشد. گزارشگران مستقل و سازمان‌های امدادی همچون «نروا» نیز اعلام کردند هیچ سندی مبنی بر حضور نظامی در این مدارس وجود ندارد. مدرسه تل زعتر، مدرسه براق و چندین مدرسه دیگر در مرکز و جنوب غزه نیز هدف حملات مشابه قرار گرفتند و کار به جایی رسید که حتی نهادهای بین‌المللی همچون شورای حقوق بشر سازمان ملل و دیدهبان حقوق بشر درباره سیاست سیستماتیک حمله به مراکز غیرنظامی هشدار دهند. البته این جنایات فقط به مدارس هم محدود نماند. ۱۷ اکتبر ۲۵/۲۳ مهر ۱۴۰۲، حمله به بیمارستان معمدانی غزه، یکی از فاجعه‌بارترین وقایع این جنگ حتی تاکنون را رقم زد؛ بیش از ۵۰۰ نفر - عمدتاً بیماران، پزشکان و پناهندگان حاضر در ساختمان بیمارستان - قتل‌عام شدند. حمله به بیمارستان اندونزیایی در شمال غزه، همچنین حملات پی‌درپی به امبولانس‌ها و مراکز درمانی نشان‌دهنده بی‌توجهی کامل ارتش اسرائیل به قوانین بین‌المللی است و سران این ارتش مسبوط‌اند، هر آنچه بخواهند، در میدان غزه انجام می‌دهند و صدای کسی هم در نمی‌آید.

ادامه در صفحه ۸

گزارش «وطن امروز»
از نشست «مثل سرو»
بازخوانی ابعاد مختلف مقاومت
انسانی در برابر نسل‌کشی
صهیونیستی

صفحه ۵

روایت مشترک آزادی

خردادی برای ورق خوردن تاریخ

جنگ جهانی در قرن بیستم، تجارب واضحی هستند. جنگ اول جهانی، در مقایسه با جنگ دوم جهانی، ابعاد و خسارات کمتری داشت اما آنچه زمانه را به قبل و بعد از خود تقسیم کرد، جنگ نخست جهانی بود و جنگ جهانی بعدی، یکی از نتایج آن بود، هرچند بزرگ‌تر، خونبارتر و طولانی‌تر بود. حتی با وجود گذشت بیش از یک قرن از جنگ اول جهانی، هنوز می‌توان روزگار را بر مبنای قواعد آن جنگ تفسیر و تاولیل کرد.

پیروزی تاریخی سال ۲۰۰۰ میلادی حزب‌الله لبنان، چنان تعاریف متعارف و جاف‌تاده سیاسی در منطقه و جهان را تحت تأثیر قرار داد که حتی امروز، به‌رغم شهادت تقریباً همه خالقانش، کسی یارای نادیده گرفتن تأثیرات بلندمدت آن را ندارد؛ به این معنا که تمام اتفاقات خبره‌کننده ۲۰ ماه گذشته در غزه و لبنان، تنها بخشی از دامنه تأثیرات وقایع خرداد ۱۳۷۹ در عمق تاریخ است و چنین به نظر می‌آید که تداوم خواهد داشت.

سیاسی لبنان را تا حد مرگ از نفس انداخت، انفجار رموز بندر بیروت، جراحاتی دردناک بر پیکره اقتصاد لبنان انداخت و خرده اتفاقات دیگری که هر کدام در بستر مستعد لبنان، ظرفیت توسعه در قواهای یک چالش بنیان‌برافکن را داشتند... اما با همه اینها تاریخ ورق دیگری نخورد.

این اعتقاد وجود دارد که «عملیات توفان الاقصی» و در پی آن «ببرد پشتیبانی غزه» (عنوان عملیاتی که حزب‌الله لبنان از فردای شروع «توفان الاقصی» کلید زد) برگ جدیدی از تاریخ را عوض کرد اما شواهد و نتایجی که تا امروز دیده شده است، چنین برداشتی را تأیید نمی‌کند یا حداقل می‌توان اینطور بیان کرد که لازم است زمان بگذرد تا با تکیه بر نتایجی دیگر، به قضاوت تاریخی نشست.

نباید با لافتن سطح درگیری‌ها و افزایش خسارات در میادین جنگ یا شهادت شخصی‌های بزرگی از «محور مقاومت» را دلیل ورود به مرحله تاریخی جدید تلقی کرد. به عنوان یک مثال تاریخی، ۲

تاریخ را ورق بزنند. البته هیچ‌کس ورق خوردن تاریخ را انکار نمی‌کرد اما نه به دست اسرائیل و نه در سال ۱۳۶۱، بلکه به دست «حزب‌الله» و در سال ۱۳۷۹ خورشیدی/ ۲۰۰۰ میلادی. حزب‌الله در آن سال تنها ۱۵ سال داشت و رهبری آن به دست جوانی ۳۹ ساله (آیت‌الله شهید سیدحسن نصرالله) بود و میانگین سنی اصلی‌ترین فرماندهان شاخه نظامی حزب هم از همین حدود بالاتر نبود.

اینک ربع قرن از آن فتح‌المبیس خیره‌کننده می‌گذرد و به‌رغم حوادث کوچک و بزرگی که طی این سال‌ها عرصه سیاسی لبنان و منطقه را درنوردیده، هنوز تجربه‌ای در مقیاس آن واقعه تکرار نشده است. حزب‌الله ۲ جنگ تمام‌عیار با رژیم تل‌آویو و یک جنگ طولانی و فرساینده با تروریست‌های چندملیتی در سوریه را تجربه کرد، ترور رفیق حریری، کشور را تا لبه پرتگاه جنگ داخلی پیش برد، عقب‌نشینی سوریه از لبنان، تعادل قوای سیاسی و نظامی را به شکل رعب‌انگیزی بر هم زد، بحران اقتصادی، نظام

مختلف و کلیدواژه‌های متفاوت، یک مفهوم تکرار می‌شد: «اسرائیل بنا داشت در جنوب لبنان بماند، همه تلاشش را هم کرد اما نتوانست».

نظامیان اشغالگر عقب نشستند، در حصار مرزی را بستند و قفل کردند و کلید آن را هم شکستند و با رقص و پایکوبی، مقابل دوربین‌های تلویزیونی، جان به در بردن از «جهنم لبنان» را جشن گرفتند.

در سوی دیگر مرز هم دست‌افشانی و پاشیدن برنج بر سر جوانانی که در میان مردم به «شباب» شهرت داشتند (کوتاه شده و صمیمانه عنوان «شباب‌المقاومه») نشان می‌داد حادثه بزرگی رخ داده است. آن روزها تلاش زیادی شد با کوچک‌نمایی آنچه روی داده، سنگینی مصائب صهیونیست‌ها انکار شود اما کار از کار گذشته و تاریخ منطقه موسوم به «خاورمیانه» وارد مرحله جدیدی شده بود. «عملیات صلح برای الجلیل» در خرداد ۱۳۶۱ خورشیدی، با اعتماد به نفسی کامل آغاز شد تا دولت مهاجران ۷۲ ملت یهودی را به یک پیروزی تاریخ‌ساز رسانده و

یادداشت
محمدمدلی ممدی

حوادث جاری در لبنان، طی یک سال پایانی هزاره دوم میلادی، منطقه غرب آسیا را دچار تکانه شدیدی کرد. عقب‌نشینی سریع ارتش اشغالگر «دولت یهود» از جنوب لبنان، پس از ۱۸ سال، گزاره بسیار واضح و روشنی در تاریخ ثبت کرد: «اسرائیل در آستانه ورود به ۵۲ سالگی، پس از ۴ نبرد پیروز با چندین کشور عرب، برای نخستین‌بار، منطقه‌ای را که با قدرت نظامی اشغال کرده بود، بدون گرفتن امتیاز و به صورت یک‌جانبه تخلیه کرد».

در واقع جایگزینی واژه «تخلیه» با «فرار» آخرین و تنها تدبیر آرامش‌بخشی بود که رسانه‌های گروهی تحت آمریکا علاقه‌مند به «رژیم تل‌آویو» اتخاذ کردند اما تحلیل‌ها در هر حالت یکسان بود: «پروژه تاریخی اسرائیل در لبنان، به‌رغم ۲ دهه بافشاری و هزینه‌های هنگفت، شکست خورد». با زبان‌های

@vatanemrooz

در شبکه‌های اجتماعی